

PUPI

—Quan estigui llest, me donarà una llepadeta allí al sofà.

GRAN TEATRO ESPAÑOL

RICARDO CALVO i LOLA VELAZQUEZ

Grandioso y verdadero éxito

EL BUFON

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

SUZANNE CHEVALIER

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda : : El Rei dels Music-Halls

CANDIDA CORTÉS

JULIA ESPAÑA

NORMA o BELLA EUGENIA o LAS VIOLETAS

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit
Tots els dies tarde i nit

LA 1^{era} REVUE DE L'ALCAZAR

Ósnel Diego : Lola Cervantes : Laura Orette : Maud de
Taxis : Sapho y les seves negretes : Vivette de Verly : La
Macarena : Carme Ravilla : Bella Solita : Les Barbieries

Centre de venda al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàlic

GRAN EDÉN CONCERT

Music-Hall Parisièn : : Centre Aristocràtic
Asalto, 12 - Tarde i Nit - Teléfono 2461

GRAN CASINO PARIS LA NUIT

Teatre Arnau Music-Hall de Moda

30 NOTABLES i HERMOSES ARTISTES

:: Miss Nelly Nell ::

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en Coberts i a la carta

Luxoses habitacions

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial para combatre la debilitat intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

Articles per
a tota classe
de sports

Únic depòsit
de balons i
raquetes ==

Tumner
Especial

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per curar la *Blenorràgia* en totes seves manifestacions, *Cistitis*, *Albàmina*, *Incontinència d'orina* i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorància, demanen sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmàcies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a Farmàcia SOL, Certs, núm. 606 (cantonada a Balma), BARCELONA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelavé, 34
Híera de 10/a i
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre . . . . . Ptas. 2
ESTRANGERS 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Ultimatum comercial

NINGÚ està content amb lo que té ni amb lo que fa. Aquest vici de veure plans els negocis del veí quadra molt amb el nostre caràcter.

Reflexions curtes, però molt del cas per lo que a continuació anem a explicar.

Dos fabricants de savó i farines respectivament discutien al entorn d'una taula de cafè (que és allà ont se discuteix millor) els inconvenients i ventatges de llurs negocis.

—Desenganyat: amb el savó hi podeu barrejar moltes porqueries, resultant el contrasentit de que com més brut, més nèt és el benefici.

—Això vosaltres, que tireu serradures a les despulls de la farina.

La cosa anava escalfant-se de mala manera, i no sé a quin punt haurien arribat a no intervenir-hi molt oportunament una colla de joves que feien el *paso* a la taula del costat.

—Mireu, va dir el més decidit: per veure qui té raó, que cada hu digui lo més limitat que hagi girat el seus gèneros; així veurem quin dels dos haurà batut el record.

A lo que contestà'l savoner, creient-se la partida guanyada:

—Jo he arribat a vendre un quintar de savó guanyant-hi un ral.

—Molt limitat, per cert—varen objectar tots els altres.

—Molt més barato he treballat jo, va dir el farinai: re: hi ha hagut temporades que solament he treballat pel sac.

—!!!!

Aquests periòdics!...

Un confrare figuerenc va començar a publicar una secció titulada: «També en passen a Figueres!» I tal, si en passen. I de ben grosses.

Mireu: a Figueres se publica un setmanari vell, federal, que és el més vell dels federals: *El Ampurdanès*. Doncs en el número passat publicava una poesia dedicada a la Llibertat, de la qual reprodueix el títol i el paragra final, que son substanciosos. Fixin-s'hi:

«DRETA, BEN DRETA!!

«*Com obra de Tilàns; ab fé irredenta,
pujèm la nostra Nau; forta; valenta;
pujèm-la ben amunt; ningú ens ho empeta!
¡Coratge! ¡Apa minyons! ¡Fem bona feyna!
¡posèmbi el nostre enginy; i'l còr per eyna;
que arribi fins al Cel, dreta... ben dreta!*

JOAQUIN MANLLEU.»

L'ideal de don Jaume Carner està a punt de complir-se a Figueres: Ben alta, ben dreta i ben sola! I diem sola perquè si els hi arriba fins al cel als minyons de l'Empordà, no sabem pas quina companyia li podran oferir. Potser ficaran la seva Nau simbòlica entre dues estrelles.

I la via làctea s'espessarà.

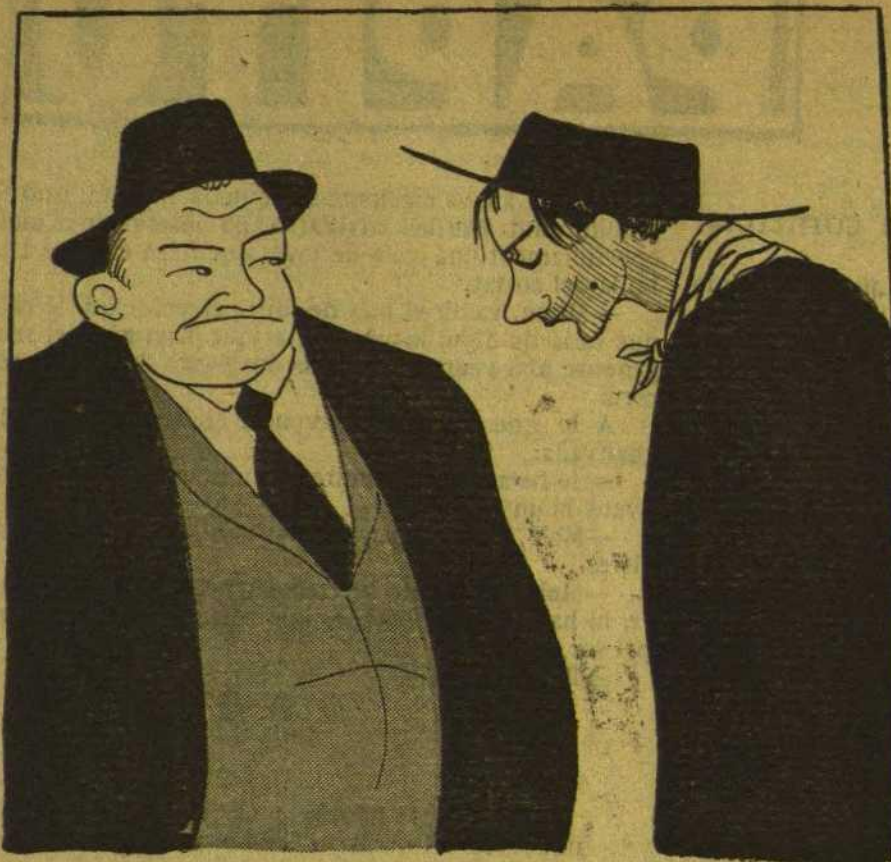

Cantar... o lo que sigui

—No diuen que és bo el PAPITU per a curar tots els mals?
Doncs no t'ho creguis, Mariano:
a mi'm fa mal de caixall

—Vostè no sab lo que son les criades.
—No, perquè jo m'entenc amb la mestressa.

—Al cap de quatre dies de renyir amb l'Enriqueta ja m'entenia amb la Lola.
—En aquest món, quan una porta se tanca una altra se n'obria.

El Sant del PAPITU

19 de març, patró de la Casal

Com que demà comencem aquesta admirable setmana de festes, i entre elles col·loquem la de Sant PAPITU, per a no donar original atrassat (i degut sobre tot a la gentilesa dels innumbrables admiradors del nostre arxipopularíssim setmanari), publiquem avui, vigília del nostre sant, els noms dels que'ns han felicitat.

L'Ajuntament Constitucional de Barcelona; la *Brigida Bonacasa*; el mestre Viscasillas; Micer Pepet Carner; la mai prou alabada *Peña dels vuit*; Mister Pearson en nom de *La Canadiense*, que no té prous milions per a comprar la sal del PAPITU; Rafael Gómez (a) *El Gallo*; don Francesc de A. Cambó (a) *Fivaller chico*; don Santiago Rusiñol i Prats; don Armando Oliveros; la ben-haurada *Mamà Pilar*; la *Ben Plantada*; la *Vida Austera*; nostre seràfic Mossèn Chantecler; en *Lionpoldo*; la *Maria Teresa de Figueres*; don *Casto Jabaloyes*; don *Aristójanos Poveda*; l'excelentíssim filòsof don Peius Gener i Babot; don Beethoven Rodríguez Alcàntara; el radical Pic i Pon; l'excelsa *Fornarina*; don Mamerto Casadevalle de Patiño y de Rocadaura; en *Tressols*; l'amateur *señor Artigas*; don Fola Giordano Igúrbide; la preciosa senyora Pura Montoro; el noble Cos de bombers en actiu; el Licenciado Priu; el financier Minguellera; el trio i remeno Delmonte; el poeta Sañudo Austràn; el gran Duque Bagaria; el Brujo Español

don Ricardo Calvo i Agosti; el autor de la Pomada Pancho; la *Goyita*; la Rosita la *Jerezana*; les planxadores del carrer Nou; el partit reformista; l'Isart Bula en nom dels progressistes; el sastre Manel Miquel; l'obès confiter senyor Rota; en Pepe *Chil*; els empleats del ascensor del monument a Colom; l'actor Malonda; el poeta Veiga; el trio Verdura de l'Eden; el pianista Coca; el Cavaliere Peipoc; don Francisquino Aguirre; en Dotres i les seves *canilas*; la *garçonnière* Giraudier; en *Volpini* o *Polvini figlio*; en *Sagi Barba*; en Papitu Camps (desde París); l'autor Noel; don Miquel Rojas; la Lolita Arellano; l'*Apachinette*; la *Patola*; la *Nieves*, la *billleaire*; el senador Forgas; el grupo de los 14; en Titta Rufo; en Tifa Rufo; don Buenaventura Capdevila; el sanyó *Pedrals*; l'articulista *Menelik*; en Vilalta i Comes; les tres anglesetes de la Companyia Caramba; en Pedrola del Tivoli; la secció montada de la Guardia Municipal; l'Argiles del Cine; l'*abate Mur*; l'Energia Elèctrica; algunes senyores qui protesten de la supressió de la doctrina; l'*Enriqueta Ribas*, ballarina ben formada; il maestro Sabater; les nenes de Sant Domingo del Call; en *Vicente Pastor*; don Mariano de Larra, comediant molt agrait a la casa; M. *Jules Villaneau*, representant francès de no sabem qui; don J. E. Morant i el seu amic Rojas; en Paco dels billars de l'*Apolo*; el senyor Conrat Martí, representant del porol porol; l'adorador del *cocido*, l'amic *Olaia*; en Planetes, contrabaix; don Alejandrito Soler i Rovirosa, artista guenyo; el tenor *Colaça*; en Pena i els seus estudis temàtics; l'Academia Calasancia; en Perrin y Palacios; la Mercedes Gay; la *Luisa Batistini*; les nenes del Hospital 90; nostra benefactora *Merceneta de Gracia*; la *Gota de Leche*; el *Fomento de la Tuberculosis*; *Scognamilio*; la *Balbina*; *Dafnis y Cloe*; don *Albert Bernis*; el gran pollo Buxaderas; el gran *Caicedo*; l'agrupació esperantista *Pako haj jamo*; el Sindicat Agrícola d'Autors Catalans; en Carles Rahola (des de Girona); en Josep M. Roviralta, profeta del cartró-cuiro; l'impalpable Marianitu Andreu; en Ricard Santaegüini, director de la Banda de la Creu Roja; el Banc d'Espanya; l'Atracció de Forasters; el capitán Gabarró; en Pujolà i Vallès; nostre amic don Francisco Coll i León; l'ideal radical Canalitos; la Casa Saumell, decoradora de la reforma del Liceu; en Pepín Fernández; il maestro *Mogavero*; la *papagalla*; la *Czaplinska*; el Conde de Romanones; en Torrabolas; el *Sándalo Pizá*; don *Recaredo*; Lliga del Bon Mot; el Museu Martorell; els bandidos de París; el Marqués de Premio Real; la Red Interurbana; les Atraccions del Parque; la Tribu Senegalesa del Tibidabo; en *Pannellets*; el Bisbe i otros muchos que sentimos no recordar.

Sabaterada

EN una sabateria, naturalment. Vaig entrar-hi amb un amic que'l portava com a mostra, doncs volia unes sabates exactament iguals a les que ell calçava, fetes allí mateix.

Després d'haver-me pres les mides una sabatereta molt aixerida i que ho fa amb molta traça, enaltí les excel·lències del material que usaven, que és emprò un deure de tot bon comerciant i comercianta (pel cas és igual), quan notà que la punta d'una de les sabates del company estava enfonzada i començà el següent diàleg, autèntic:

—Me sembla que té aquella punta abaixada.

—Sí, efectivament, ja ho havia notat; però vaig pensar que no valia el treball de ferme-la aixecar.

—Fugi, home, cap treball; al contrari, jo vull que vostè quedi content de mi, i vingui demà que provaré d'aixecar-li, car justament are no tinc en condicions l'aparell. Això és una petita deformitat que esdevé de la forma, que no va estar-hi a dins el temps necessari, i naturalment la pell no va quedar prou erecte.

—Perfectament; ja que vostè s'hi empenya, demà tornaré i provaré de posar-me-la ben tivanta.

—Perdi cuidado. Faré els possibles.

—Estigui boneta.

—Passi-ho bé.

I marxàrem, bo i pensant amb aquella bonica sabatereta, que amb una gràcia especial sostingué una conversa que a nosaltres, maliciosos, ens sorprengué per l'ingenuïtat amb que fou dita.

Les verges

EN un poble de la nostra riolera costa de Llevant tenen a l'església un altar consagrat a les Dèu mil Verges. Les nenes més petites del poble formen com una mena de confraria encarregada de demanar almoïna de casa en casa pel sosteniment de l'esmentat altar. Aqueixes nenes son nomenades «les verges». Quan ja tenen vuit o nou anys deixen de pertànyer a la confraria per a donar lloc a les que pugen.

Dies enrera, dues nenes anàven a demanar almoïna. Però és el cas que ja eren una mica granadetes; la més petita de les dues semblava tenir uns deu anys i l'altra una mica més. Al trucar a una casa, sortí la

senyora, i veient-les amb la safata, quedà tota estranyada:

—Encare sou «verges», vosaltres?

La més gran, una mica avergonyida, s'apressà a respondre:

—Aquest és l'últim any!

Bona excusa

En Joanet és un jove molt atent; tan atent, que ell lo mateix ofereix els seus respectes a un gran senyor o dama, com a qualsevulla inferior seu.

Freqüenta molt sovint una distingida família, quins senyors son íntims dels seus pares, i al despedir-se, com es natural, allarga la mà a tots, inclús a la minyona, que per cert es en extrem simpàtica.

L'altre dia, després de llarga visita, se despedeix, fent la mateixa cerimònia de sempre, acompanyant-lo els senyors fins a la porta. Al passar pel corredor hi troba la minyona, qu'estava fregant; en Joanet li allarga la mà, i li contesta la noia:

—Avui no'm toqui, que vaig molla.

—Què porteu ous?

—Avui, no; avui els porta el meu home.

Estem segurs que'ls nostres cinquanta mil estimats llegidors, en us del seu perfecte dret i mercès a la nostra propaganda, hauràn anat a veure durant la setmana passada els trenta debuts que's celebraren; trenta debuts, que com els vinticinque de la setmana anterior foren altres tants triomfs en el gènere, essent-ne la prova més evident la fortalesa i constància amb que s'aguanten en els violats cartells dels nostres Music-halls.

Un altra prova de que cada debut fou un triomf la tenim nosaltres, que de la missa en sabem més de la meitat, i aquesta prova és que avui com avui, totes les anteriors debutantes, i per tant triomfadores, que vingueren, desde els quatre punts cardinals d'Espanya, soles i vernes amb l'ansia als ulls, el somris als llavis, els braços oberts i el cos a punt de solfa, ja estan distribuïdes entre els quatre punts cardinals de Barcelona, que com a punts i com a cardinals res tenen que envejar als més afamats punts cardinals d'Europa.

..

Deixem-les, doncs, cantant i fent la seva, sense desbarbar llurs idilis, ja que'l seu mal no vol altre soroll que l'espatec d'aplaudiments a l'escenari i els altres espatecs quan n'es l'hora.

Hem anat a veure i sentir la *Chevalier*. L'empresa de *La Buena Sombra* s'ha proposat donar-nos a conèixer lo bo i millor de les estrelles franceses, cançonetistes d'estil depurat i nacional, i es val de la *Chevalier* com a estrella de primera magnitud.

Es una dona feta, elegantíssima, ben conservada i de veu molt a propòsit pel cuplet.

La gent l'escolta guardant la compostura que recomanen uns cartells molt vistosos, col·locats per l'empresa en tot el local. Prescindint dels dits cartells, escoltarem a la *Chevalier*: es una sentimental, molt fina, molt ben disposta i entonada, però sentimental! L'auduixen furiosament alguns francesos del Midi perquè'ls hi recorda la patria llur, no gaire llunyana (tot seguit quatre hores) i totes les demés franceses artistes, també commogudes pels records i altres coses mel·lí droses.

Al barceloní autèntic i alegre, a més de burleta i riure, la *Chevalier* li farà tant sols un blan efecte. A la *Chevalier*, per a triomfar entre nosaltres, li manca la gràcia.

La Gràcia, senyors! Aquesta virtut sobrenatural i estranya a tota mena menys a Barcelona, ont brilla en tota la seva esplendor i encomanadica, que'ns enrona a tots amb la seva aurora, fent-nos exigents de paladar, de gust, d'ulls de moviments, ardits d'imaginació i més... pillos que bonics. La Nita-Jo, per exemple, té gràcia. I es per això que triomfa a Barcelona, com hi triomfarà qualsevol divinitat mundial que estigui posseïda d'aquesta virtut, la Gràcia! que no pot confondre's amb la sal dels andalusos ni amb cap mena d'imitació.

small from 10 atq

Un fi de nas

N Fidelet Constant, casat de poc, tingué necessitat d'absentar-se per pocs dies de la seva muller, quina separació produí entre'ls dos, disgustos, plors i tot lo imaginable en aquests casos; ell, creguent que no podria suportar l'absència i impossibilitat d'ésser acompanyat de sa estimada dona Pura, li pregà que li posés a la malèta quelcom per a tenir-la continuament present (res millor que'l seu retrat o alguna prenda, ja que no podria endur-se'n res de la seva persona). La Pura, que va veure la desesperació del seu marit, li regalà uns rinxos molt caragolats. S'apropava el dia de la sortida, i la Pura aconsellà al seu marit tingués el regal dintre'l mocador de butxaca, per a poguer flairar quan volgués a la seva estimada costella. Així ho féu durant el trajecte de sa casa a l'estació i així continuà fent-ho en el tren.

En el departament qu'ell anava, i per cert ben solet, pujà més tard un nou passatger, que després dels saluts de costum observà que en Fidelet molt sovint es treia el mocador de la butxaca flairava i exhalava un air que ell no comprenia. Vegent que la cosa continuava, puig cada cinc minuts feia lo mateix, el nou passatger li preguntà:—Escolti, si no és indiscreció: voldria explicar-me la causa del seu ensumar tant sovint i el seu sospir després?

I encare que un poc vergonyós, en Fidelet li contà la causa.

El subjecte sentí ganes d'olorar-los també, i entrellats per en Fidelet els indicats rinxos, els olorà el passatger i li digué al instant:

—Vosté es diu Fidell!

Els llençols den Carlets

LA senyora Pona ja fa molt temps que té establerta una casa de dispeses, i com siga que té bon tracte i serveix acuradament als hostes, se veu cada dia més concorreguda, donant-li així per a viure sobradament ella i tres criatures que té entre les quals hi ha una xamosa nena d'uns 12 anys que la ajuda bastant en les feines de la casa.

Fa 15 dies que hi està un tal Carlets, que és un mocador de la botiga del costat, bon xicot, molt prudent, bon pagador, etc.; l'únic defecte que té és ésser un xic brut.

Doncs bé, l'altre dia, com de costum, estaven fent els llits la senyora Pona i la nena que ja he dit, quan aquesta de sobte, fent el llit del nou dispeser, digué a sa mare:

—Miri, mamà, si es brut en Carlets, que fins s'ha mocat amb els llençols.

Tercerilles

El que va fer el seixanta nou

Ja està acabat lo de les aigües, i s'ha acabat amb una votació que'ns dona la raó an els que asseguràvem que tot és llet. Es clar que aquesta sabia sentència no és nostra.

Fa uns quants anys, a Figueres hi havia un vell federal que malgrat la seva fe amb el programa d'en Pi y Margall se mostrava escèptic en tot lo que se li parlava i sabia. Aquest vell federal tenia per motiu *Paleus*.

—Mireu, *Paleus*— li deien, —ha passat això i lo altre i lo de més enllà.

Ell movia el cap, somreia i responia:

—No'n fèu cas. Tot és llet!

A Figueres la frase ha quedat: —Tot és llet, com deia en *Paleus*— diuen.

I de Figueres s'ha extès per tot Catalunya. En el diccionari de modismes que prepara l'Institut d'Estudis Catalans, hi constarà.

En la sessió darrera de les aigües, arribada l'hora de la votació, tothom anava seguint amb el més gran interès els vots que conseguïen els partidaris i els enemics de les aigües. La votació anava bé. Tothom, serio, escoltava el cantar dels números. Però els votants a favor comencen a ficar-se pel número seixanta, i aquí varen ésser les rialletes i l'agitació dels membres consistorials i el patir... Seixanta, seixanta tres, seixanta set, seixanta nou. Seixanta nou! El consistori en ple, riu. Ja no hi ha aigües ni de Dos Rius, ni del Valira, ni son cares, ni dolentes, ni bones. Ja tot és llet, ja tot està capgirat. Seixanta nou!

Però se va presentar un dubte. Qu'! feia el seixanta nou? Era una mica difícil seguir la votació. Un regidor se va aixecar en mig de la gatzara consistorial, i dirigint-se a l'alcalde, digué, senyalant-lo amb el dit:

—Es vostè, és vostè, senyor alcalde, el que fa'l seixanta nou.

En Sostres, fent l'ullet, rient per sota'l nas, respongué, també amb el dit:

—No; jo, no.

—Sí, senyor, sí; l'alcalde és el que vota darrer; de manera que fa'l seixanta nou.

En Sostres se va conformar. Aquella era una de tantes transigències per les quals tenia de passar un alcalde de reial ordre. El Consistori ho deia, el Consistori ho volia i en Sostres se resignà.

Aquell dia, el de la votació de lo de les aigües, l'alcalde de Barcelona féu el seixanta nou, tot rient, rient...

Camperola

L'Antonet és un jove estudiant molt aixurit que no mes té el desig de que arribin les vacances i el defecte d'agradar-li massa les dones.

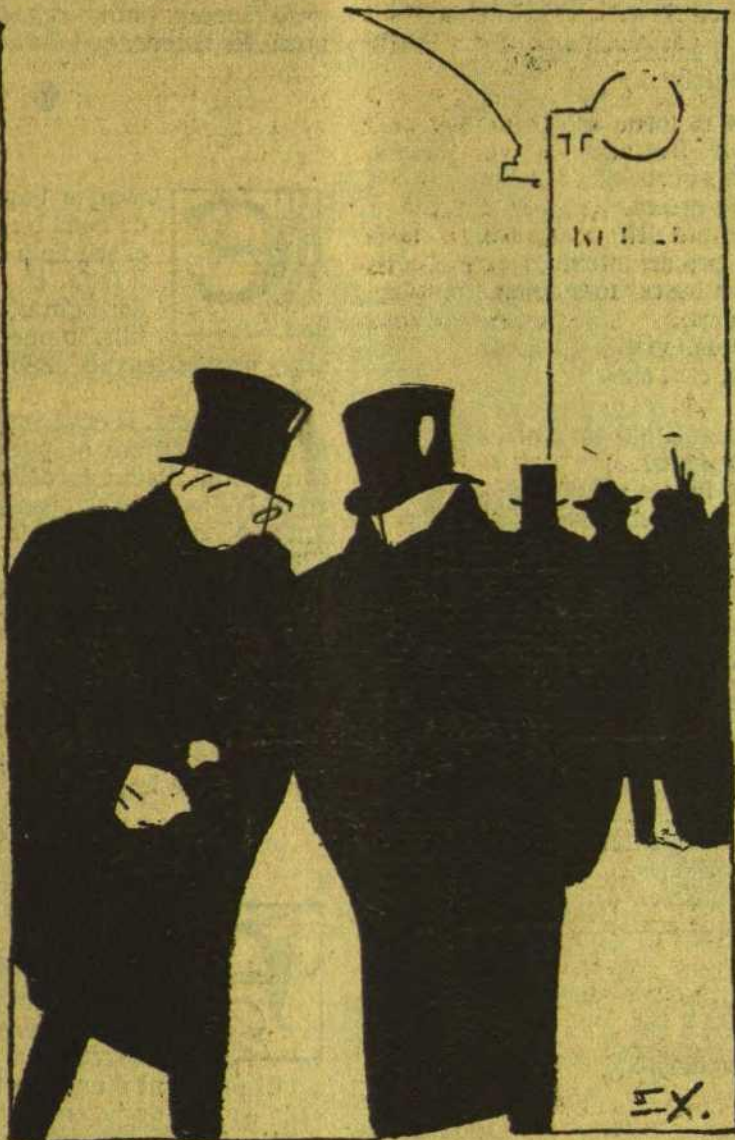
Arrivà per fi el desitjat mes de festa, i disposat a aprofitar-lo se'n va anar a casa d'una tia seva que vivia a Sant Cugat, ont va ésser molt ben rebut per tota la família, especialment per la cosineta, xicoteta d'uns 18 a 19 anys, que era una preciositat. El segon dia d'estar allí instal·lat varen anar a dar una volteta pel hort amb la cosina, i tot caminant arribaren a una pomera en la que hi havia unes pomes com el puny. La xicoteta, volguent fer un obsequi a l'Antonet, va agafar una escala i s'enfilà amb l'intenció de collir un fruit d'aquells.

Al ser ella dalt, an el xicot va oferir-se-li un panorama que tot ell era ulls; mentres estava contemplant aquell bé de Déu, ella va dir-li:

—Cuidado, Antonet, que cau una poma!

I ell, que estava distret, li va respondre:

—Això és una poma? Des de aquí sembla una figa.

—No! la Leonor és una dona ben fresca.

—No'n fa pas la cara.

Cuplets

per a cantar amb música de LA REINA DEL CORTIJO

(Dedicats a la gran Raquel Meller)

Jo soc la pescatera més pitera,
(Qui vol peix?...)
de totes les que vénen a la plaça,
(Qui vol peix?...)
la meua llengua es llarga i trapacera,
(Qui vol peix?...)
pro ting el tipo d'una senyorassa
(Qui vol peix?...)

La meua carn és forta
la meua carn és fresca,
la meua feina's porta
que faci molta gresca.
Gresca molta, pro del quènto, res;
molta llavia, pro del quènto, res.
Si algú'm ve a buscar bronquina,
trovarà tunyina,
trovarà tunyina, vésl
Gresca molta, etz, etz.

Jo soc la gata-maula que no piula,
(Qui no hu sab?...)
vaig amb el cap ficat a sota l'ala,
(Qui no hu sab?...)
a mi la orella esquerra mai me xiula,
(Qui no hu sab?...)
no hi ha noia com jo en tota la escala...
(Qui no hu sab?...)

Vestida molt modesta
i humil en la paraula,
de nit si'n soc de llesta!
Per çò soc gata-maula...
Per a aquell que a mi em visita, tot;
per a aquell que a mi m'estima, tot,
mentres entri de puntetes
i em dongui pessetes,
i em dongui pessetes, tot!
Per a aquell que etz., etz.

De la horta

ANA acabalada familia d'un poble proper a
Valencia regalà tres campanetes de plata
a l'esglesia parroquial.
Cert mati, l'escolà va portar an el
rector la següent nova:
—Senyor rector: mos han furtat una
campaneta.

—Alabat sia Déu; vichila, xic, que no mos roben
les altres...

An els pocs dies acudí novament l'escolanet, amb
altre recado:

—Senyor rector; que mos han pres una altre cam-
paneta!!

—Açò ya es més llamentable; he de dir-lis yo quatre
paraletes an els feligresos; a vore si evitem que toque
soleta la tercera.

L'endemà, a primera missa, el bon rector dirigí sa
veu an els oients, de la següent manera:

—Caríssims chermans: temps atràs, una digna fa-
milia d'este poble obsequià a l'iglesia amb tres campa-
netes de plata; en pocs dies, dos d'elles han sigut fur-
taes; yo suplique als feligresos que vechen d'una ma-
nera u altra que no mos desaparegue la última, perquè
si açò succeix (indignat) entonses, com no mos repi-
quem els botons, no haurà modo de tocar a Sanctus.

L'afany de la Pauleta

El senyor Papitu es un home alt i gros i
de bona constitució física, però malgrat
el seu nom no té res de papitesc, ja que
li falta la part més essencial per a po-
der figurar com a tal. Es casat i té dos
fills, lo que no's concebeix donades les
seves poques senyals de lo més rudimentari per aques-
tos casos.

La Pauleta, la seva senyora, falaguera, prou busca
lo que el seu marit no pot donar-li amb prou quanti-
tat; i en un d'aquests casos en que jugant ella buscava
en ell l'objecte de sa obsessió, la mare de la noia, que
viu al pis del davant i que per lo tant tenia la segure-
tat de que ells no havien sortit de sa habitació, trucà
a la porta per a donar-los un recado urgent; i com si-
gui que no responien, tornà a trucar amb més vio-
lencia.

Sortí el marit a obrir, i la sogra l'increpà per la tar-
dança, a lo que contestà ell:

—Dispensi, mamà; no havia obert abans perquè jo
estava ocupat i la Pauleta anava a preparar el sopar
i me buscava les monjetes.

Badalonines

la pintoresca ciutat de Badalona la litera-
tura papitesc ha trastornat de tal ma-
nera els esprits catòlics que, malgrat les
seves protestes, no poden evitar en tota
ocasió l'llenguatge florentí i alegroï que'ns
caracteritza.

El president d'una entitat catòlica hi té la mà tren-
cada en això de jugar les paraules funambulesques.

Un dia, discutint amb els companys de Junta, va-
ren retreure les senyores del Patronat de Sant Camil.
El president, que no volia parlar de l'assumpte, va des-
viar la qüestió, dient:

—Això son figues d'un altre paner.

Una altra vegada, presidint una vetllada, se lamen-
tava de l'escassa concurrència de mascles a aquests ac-
tes. Encarant-se amb les assistents els digué:

—La culpa la teniu les dones. Vosaltres haurieu
d'engrescar als vostres homes per a fer-los-hi venir.

Decididament, en Nàdalet és home de recursos con-
vinçents.

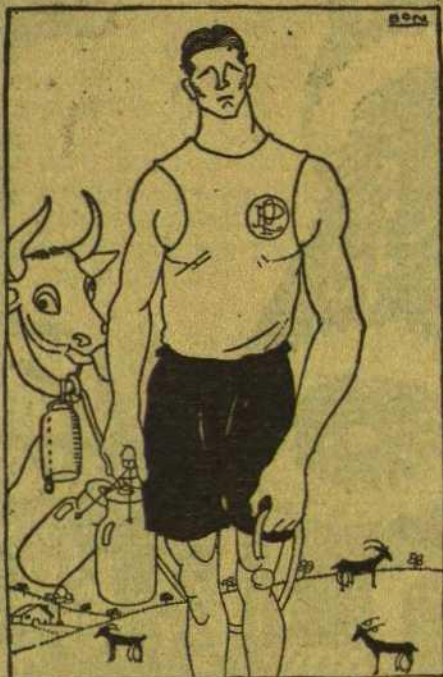
— Te surt més barato l'automòbil o els cavalls?
— Aquells dos cavalls que vaig tenir, me varen sortir cars de remeis.

Pedestrisme

Vostès no coneixen en Prat? No, eh? Doncs mirin-se'l bé i fixin-se amb tots els repartidors de llet que corren per Gracia y Sant Gervasi de 7 a 8 del matí: entre ells el reconeixeran tot seguit, n'estic segur.

Es l'atleta per excelència, corredor a peu com no n'hi ha d'altre en tot Espanya i un xicot de bona vo-

En Prat

luntat i arrelades conviccions sportives. El passat diumenge, dia 9, va establir el record espanyol de la proba «Marathon» (això sona una mica malament: mar... mar...) de un promig de 42 kilòmetres, o sigui tant com d'aquí a Premià i tornar (o vice-versa).

L'acompanyaren molts ciclistes y fou molt aplaudit en els pobles ont passà. Nosaltres també l'aplaudim desde aquí i'l mapem perquè s'ho mereix.

Aviació

La vinguda inesperada d'en Poumet ha produït en l'ànim dels barcelonins (gent molt aficionada a l'aviació), una alegria boja.

El diumenge, dia 2 del corrent, aparegué cap allí al mig dia la gran au, solcant l'espai i cridant l'atenció de tothom amb l'infernai roncar del seu motor. Tot seguit va sapiguer-se que era en Poumet, i això sol va ésser prou per a omplenar el passat diumenge dia 9 l'Hipòdrom i els seus voltants.

En Poumet és un home atrevit i un mestre de la aviació; juga amb el seu aparell com ho faria amb el seu germà petit, fent-lo pujar admirablement i realisant

baixades esplèndides. Això últim sobre tot constituï l'admiració de tothom. Hi va haver senyora que entusiasmada volia oferir a l'intrèpit aviant un *poumet* de flors.

Durant tota la setmana passada transportà amb el seu aparell nombrosos passatgers, entre els que recordem en Grau, en Vela, en Foyé, en Trietas, el noi Ròmul Bosch, Fontrona, Cuyàs, etc., etc., tots ells *sportsmen* empedernits i molt coneguts. Varen quedar-ne entusiasmats, proclamant la gran sensació i gust que en l'aire s'experimenta. La baixada diuen que és emocionant, sobre tot si's fa virant de costat.

En Poumet queda aquí encara alguns dies, essent molt probable que aquest xiroi cronista hi pugui en representació del PAPITU, en quin cas publicaria també les meves impressions.

Això està de moda.

Foot-Ball

El diumenge darrer tingué lloc el partit final de les eliminatòries del Campionat d'Espanya organitzat per la F. E. de C. F. Jugaven l'«University» i l'«Espanya», donant lloc a un partit bonic de debò. El resultat fou d'empat a un *goal*, per quin motiu va allargar-se de deu en deu minuts el partit fins a quatre vegades, i no havent-ne ficat ningú cap més s'acordà tornar-lo a jugar l'endemà dijous.

En «Papitu»

Aquesta última vegada els dos equips se presentaren incomplets, guanyant l'«Espanya» per 3 *goals* a 0.

Fou retirat del camp el nostre estimat *locayo* «Papitu»,—quina caricatura tenim el gust d'oferir a nostres llegidors—per haver-se ressentit d'alguna carinyosa *cossa*.

La barretina

A barretina era a Terrassa com una mena de vot de poble, i d'efecte preciós en les cavalcades, balls i demés diversions properes del Carnaval en que la vermellor ho domina tot. Mes com tot en aquest món té un final, avui ha caigut en desús i ja

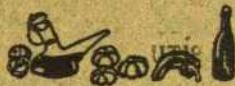
casi ningú en porta.

Una de les xicotes amb que compta aquella ciutat se planyia de que els joves haguessin deixat perdre un costum tan bonica, i encarant-se amb en Pàco Catarrojas, xicot ros i petitó, secretari d'una entitat catalanista per més senyes i que com a tal tenia més obligació que altres de cooperar a que aquesta costum no's perdés, va dir-li:

—Digui'm, vostè: per què ha deixat de posar-se barretina?

A lo que contestà l'aludit:

—Senzillament perquè l'anar amb barretina ja no'm dona gust

Un joc nou

Palamós n'ha passat una (i aquesta sí que és ben fresca, estimats redactors del PAPITU).

El cas és el següent:

Una noia jove, i no cal dir que també aixerida, surt de la fàbrica i arriba a casa seva a les vuit del matí dient a sa mare que no's troba bé, que sent mareigs i rodament de cap... Sa mare li diu que no vagi a treballar, a lo que's conforma bonament la noia.

Entretant sa mare agafa el cabàs i se'n va a la plaça a fer les provisions del dia. La casualitat féu que trovés al metge pel camí i li digué que arrivés fins a sa casa, que la noia no's trobava bé. Així ho féu el facultatiu. No trovant ningú al menjador de la esmentada casa (una de les tantes de la seva clientela) se dirigí sense compliments a un dels dormitoris, ont li semblà oir alguns apagats sospirs de la noia. Obre la porta, mira, i se queda parat; se grata el cap, fa mitja volta i surt de la casa sense visitar la malalta; volta dos o tres carrers i retroba la mare de la noia malalta que tornava de la compra. S'atura, i li diu:—Altrament, Maria, una altra vegada no'm faci fer un paper ridícol; he anat a casa seva i ja hi he trobat un altre metge que l'arreglava a la seva noia. Per lo demés—acabà dient—d'aquí a nou mesos, si no abans, ja'n parlarem de la malaltia de sa filla.

I girant cua l'home prosseguí sa via.

La mare es quedà sense poder dir fava.

Telegrama

PER conducte d'un dels viatjants que té una de les cases de comerç més importants d'aquesta capital, un senyor de províncies (amb dues filles, per cert molt caies) va demanar entre moltes altres coses un vestit per cada una de les noies, doncs seguint aviat la festa de Sant Pere no era cosa de descuidar el vestit que cada any estrenaven per tal diada, sent com era la festa major del poble.

La casa de comerç en qüestió va rebre la nota de

pedido, mes donant-se el cas d'haver acabat precisament el dibuix qu'escolliren les filles del senyor de províncies i tinguent d'encarregar li fabriquessin de nou el mateix dibuix, retardava dies i més dies l'enviu dels vestits.

Però veient el complimentós pare que la festa s'acostava i que els vestits no acabaven d'arribar, decidí remetre un telegrama a la casa, concebut en aquests termes:

«Srs. Conde, Puerto i C.^a, «El Siglo», Barcelona.—Mes filles despullades. El sant se'n ve a sobre. Què faig?»

Fi de Quaresma.—En el Liceu, estrenaren *El capità Fracassa*, que sens dubte es la millor opereta que hem sentit. El seu autor, en Mario Costa, potser és l'únic music italià que val la pena d'ésser pres en serio. La gent de can Caramba va presentar l'obra amb gust artístic i riquesa. En *Belleza*, va triomfar dirigint el *Freibutz* i *Tanhäuser*. Nenes de can Caramba, fins l'any que ve. Ah, el benefici de la *Czaplinska*, un èxit.—Els demés teatres preparen estrenes per a dissabte. Ja'n parlarem.

Històric

EXISTEIX en les Corts una antiga perruqueria en la qual treballa un elegant dependent, però que té la desgracia de tenir una cama un poc torta.

I, com que enfront hi habiten unes noietaes que deixa'm encendre i que tenen per costum burlar-se de tothom, vetaquí que un dia volgueren riure una estona a la salut del dependent.

I quan ell se passejava, entre elles varen dir-se:—Es llàstima que essent un jove tan guapo tingui una cama torta.

Al sentir-ho el xicot les hi digué:—Senyoretas, quin gust me donarfen vostès si me la feien posar dretal!

Un compte extravagant

(HISTORIC)

En una de les ciutats catalanes de nom més conegut per lo heroico de sos habitants existeix una benèfica institució que administrava un honorat i conegut propietari, el qual era tan gelós en el compliment de son càrrec que no pagava cap compte sense abans comprobar-lo degudament.

Havent-se tingut de pintar varies dependències ont estava instalada la institució, el pintor, al detallar-li el compte li va posar: tant per calcs, tant per color, tant per brotxes, tant per cola...

La partida de la cola era tan crescuda, que el bon administrador cridà al pintor i li digué, textualment:

—Però home, com pot ser que hagueu gastat tanta cola? Si amb aquesta quantitat n'hi hauria per a encolar tot Girona!

Sensacional

Una pel·lícula papitesca

I al dir papitesca no's pensin que vulgui dir que és riallera i de la barrila; no, senyors; és al contrari. Es seria, passional, trista i plena de sentiment. Figurin-se dos promesos que s'estimen. Ella toca el piano; ell, no toca res, però escolta, i escolta embadalit, com si li baixessin les melodies del cel. El troç que ella li toca li sembla lo més ben tocat; és del seu prometatge, lo més desitjat i volgut. Però ve un dia en que per causes que no son del cas i que no tenen res de papitesques, el casament se desfà i adeu hores dolces i adeu musica íntima i adeu confits. El promès, en les seves hores de melangia, de dol i d'enyorança, recorda aquell troç de musica que la seva tendre promesa arrancava del piano. Ja no podrà tornar a sentir mai mes aquelles melodies; aquells acords. El seu cor ha begut oli; la felicitat ha tocat el dos per a sempre. Però, aquest sempre no és etern. Roda la maquinaria de la pel·lícula, se descapdella la cinta i les coses s'arreglen. Els prome-

—M'he equivocat? Ai, reina santa! I aont me baixaràn, are?
—Aih ont vostè vulgui.

sos se casaràn. Ve un moment sublim, moment ultrapapitesc, que'l públic no se l'espera. Els dos enamorats queden un moment sols. Ell l'abraça dolçament i l'acompanya al piano. Ella s'assenta. Pausa. L'un mira a l'altre, i de sobte la pel·lícula dona un tom. L'escena desapareix i apareixen les lletres més papitesques de la terra, que diuen en claríssim castellà, il·luminat pel focus elèctric de la màquina:

Tócame aquello

Rigurosament històric

A la ciutat de santa Coloma de Farnés, cap de partit de la provincia de Girona, encare que no ho sembli hi ha un bé de Déu de nenes que si no fos que ja hi estem acostumats cauríem de cul... pable.

Doncs, sí, la casa X podríem dir que és el lloc de reunió de tot lo bo i millor d'aquesta ciutat per accidens, i serien les set del vespre que allí s'hi trobaven unes quantes nenes d'uns divuit a vint anys i dos joves futbolistes, conversant, com és natural, de matchs, goals i entrades... de pilota a la porta.

Quan més animada estava la conversa i les rialles eren més estridents, entrà el gran e imponderable mossén P..., vermell i vessant salut per tot arreu (o si no que ho digui la Marieta), i amb aquella rialla peculiar seva, dirigint-se a les nenes tertulianes, amb una actitud que'n féu pensar en nostre volgut i mai prou plorat Jaume el Conqueridor, digué:

—Vaig molt calent...

—I això, mossén P....?—preguntaven elles.

—Es que m'he posat una baieta al pit.

—...?

I encare riuen.

Rellicada

De El Diluvio, parlant d'eleccions:

«Dicho factor es el hecho de que muchos electores de las ultraderechas, considerando que la candidatura de Mans ERA al agua...»

Veritat que recorda a aquell famós predicador, que deia: «Arrepentete, pecador, que aun'eres tiempo...»

Epigrames

Dos millions llegà un marquès,
perque a monjes s'entreguessin
tots els rèdits que'donguessin
al cinc per cent d'interès.
El marmesor nombrat, que és
el canonge mossèn Jan,
obra en això com un sant:
el quinze n'hi paga en Tena,
dona'l cinc tal com s'ordena
i el deu se'l va conservant.

* *

Ballant amb la *Bella Otero*
el simpàtic Joan Vinyoles,
amb un cop de castanyoles
li va reventà el pandero.

Endevinalla

Quan la vegis abaixada
i las vulguis fer alça,
fícala en un lloc humit
i aviat se t'aixecarà.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat:

EL PICADOR DE RENTAR

CORRESPONDENCIA

Bat jo a luis quinlle: Procurarem traduir-lo al català, que nosaltres escrivim amb honra per haver passat l'infantesa a la patria, cosa que segons vostè diu no va tenir la sort de que li passés.—*Sant Mus:* Es un insult a la nostra santa religió. El PAPITU no la vol ofendre.—*Kar Altrem P. Do.:* Guardem els cuplets, el quènto és massa llarg per a tan poca cosa.—*P. G. Micus:* Ja la vàrem publicar aquesta.—*Un titulaire:* També el vàrem publicar fa algú temps.—*K. R. D. K. Bras:* Com vostès mateixos poden comprendre, la cosa no's pot publicar per la claretat i la precisió de l'assumpte.—*Teresa Albinana:* Procurarem publicar-los en el metre en que vostès els canten.—*Ti Ola KK.:* Publicarem el xisto.—*Roc Ruc:* La guardem per publicar-la.—*Bacallané de Vilassar:* Està molt ben escrit, però lo de la baixada s'ha publicat moltes i suficients vegades al PAPITU.—*Loki:* L'endevinalla és rebuscada. El xisto està bé, i mirarem d'arreglar-lo per a fer-lo públic.—*Un de Molins de Rey:* No té novetat.—*Otelo:* N'aprofitem un trocet.—*T. Toca-sens P.:* Ens quedem l'endevinalla. Dels dos quèntos que envia, l'un el publicarem arreglat; l'altre no pot ser perquè és massa exagerat.—*Un que els hi baixa:* Es gastadet.—*Repelut:* Es una endevinalla espatarrant. La publicarem.—*V. Intransigente:* Ja està bé, però l'un és massa antirreligiós i l'altre un xic gastat.—*Un que té els PAPITUS desde'l número 1:* Tindrem el gust de publicar-li lo que ens envia amb el nom de *Chato*.—*Cul d'olla:* Es antirreligiós.—*Sofonal:* No'ns hi atrevim.—*Sarassa:* L'hi publiquem de gust.—*Ardinyaire:* No acaba en veritable punta, però vaja, l'hi publicarem perquè no està mal escritot.—*Funch:* Fa molt bonic la portuguesada que ens envia, però el públic no l'entendria.—*A.:* Li publiquem el quènto.

L'anunci no es gaire nou i el xisto és gastadet.—*P. Carran-ho:* No s'entén res, li soc franc.—*Enriqueta Mam Ella:* Li publicarem el quènto.—*Mister Jhon:* Serà publicat.—*Xaponistes C. C. B. y V. 850 ptas.:* Els hi publicarem basta que siguin xaponistes. També deuen saber lo que vol dir *recó francès*.—*B. Cellini:* Mercès, però hem pres la determinació de no buscar tres peus al gat. El públic compra d'una manera fenomenal el nostre setmanari i volem viure tranquils i satisfets.—*Tetoco:* No se si temps enrera el vàrem publicar aquest quènto, però venint recomanat del simpàtic redactor d'aquesta casa senyor C. no vacilem ni un moment en publicar-l'hi.—*Marquès de la Llacuna:* Li publiquem lo de la planxada i guardem els combles. De lo altre no'n farem res perquè és sobradament brut.—*Un barrilaire lector del PAPITU:* Si li vàrem dir que li publicàtem, descuidi, que ja li publicarem. Es quèntio d'esperar tanda. Lo que ens envia aquesta vegada no es prou nou.—*I Noi de 100:* Trovo molt estrany que digui que no li hem contestat. Aquí, si no's perden les cartes pel camí, contestem a tothom. Sobre lo que are ens envia li he de dir que li publicarem l'anunci, la semblança i un dels quèntos convertit en xisto.—*Angelotti:* N'hi publiquem un.—*Arbre del bosc:* Està bé, però el tema dels ous es molt tocat.—*K. R. D. K. Bras:* No'ns passarà per alt la modificació que ens envia.—*Redoja:* Està molt ben compostat, però es un xisto que vàrem publicar no fa gaire temps.—*Racu Lons:* Ens en quedem dues.—*Pastorella de Gracia:* El seudònim es molt caio, però lo que ens envia es més clar que l'aigua.—*Pocateca Guanajato Hrms.:* El farem servir.

P. Xapel i C.: Mercès. El publicarem.—*Casas a 606:* Aquest denota encare molt poca experiència.—*Andreucenc Ex Mariner:* Els treballs que ens envia estan bé, però no'ns atrevim a publicar-los-hi per diferents raons.—*Peles:* Salut i peles; aprofitarem el xisto.—*Amor y Companyia:* Passi-ho bé, amb la companyia. Lo que ens transmet és poc intencionat.—*Colla de la Fartanera:* Repartirem amb molt gust els bonos.—*Picarolet:* Ne farem eixir un xisto.—*Dos que fan corre llet:* Potser més endavant ens decidirem a publicar-ho.—*Tabar J.:* Se publica.—*Kr. All Ki.:* Està molt bé; el posem al torn per quan li toqui la tanda. Aquí sempre s'ha de preguntar qui es l'últim.—*Cor d'àngel:* No'n volem publicar més d'aquesta mena, perquè així es popularisen més els nostres.—*El Comendador:* Va al rengle dels publicables.—*Tocam M. LL. B.:* Sortirà.—*Favassa:* Estàn bé; potser els publicarem, sobre tot el segon, si trovem manera de donar-hi forma.—*Favota:* Es rebuscadeta.—*K-R-A-D-KUL:* Te poca novetat.—*Atemrak:* La guardarem pel dia que ens en faltessin.—*Petroni:* Es un escrit molt xamós, però miri que aquell final...—*Joan Moya y Anglada:* Estàn bé, però tampoc son nous.—*Un tape:* No és molt nou tampoc.—*P. Nuts:* Al rengle.—*Tor meu Only:* Al rengle.—*Mamuts Parreño y C.:* Son de primera i els publiquem.—*Pagó y Companyia:* Ja'l vàrem rebre una altra vegada aquest quènto, però tampoc el vàrem publicar per la mateixa raó que no publiquem el de vostè. Ja'ns pot comprendre, tractant-se de l'assumpte de que se tracta.—*Lleminadura un xic llepada:* No's pot insertar per la índole de l'assumpte.—*Mister Pim Pum:* Lo mateix li dic.—*Noi de la Poble de L.:* No està mal, però la gent acostumada als nostres plats de cada dia, ho trovarien poc picant. Publiquem l'anunci.—*Xim:* Aprofitem el xisto, però no el quènto. Es massa verd. Els uns tant i els altres tan poc.—*Enciclopedia M. A.:* Serà guardada.—*Patates:* Acceptat.

ADVERTENCIA

Participem als nostres estimats llegidors que ens honoren amb els seus escrits, que durant les tres setmanes vinents no se contestaran les cartes que's rebin, perquè l'encarregat de portar la correspondència serà fora de Barcelona.

Sols se llegirà i contestarà la que faci referencia a la part administrativa del periòdic.

LA CASA.

Imp. J. Berta.-Barcelona.

L'HUMOR EXTRANGER

—Jo, amb la querida del meu marit; hi estic en bones relacions. Quan me convé passar la tarda sola; li telefono que entretingui al meu marit.

—Ont vol anar, senyor?
—A casa meua, o a casa teua.

—Li haurem de fer un forat.

—Una cotilla malva... Una cotilla malva... Que per ventura en tenim, de cotilla malva jo ni el teu pare?

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries.
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. — Festius de 10 a 12.

MATRIU I VIES URINARIES

DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

26 ANYS D'ÈXIT

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5 Consulta econòmica: Fusteria, 2 i 4, 1.ª - De 12 a 11 de 7 a 9

PITS

Desenrotllo, bellesa i en-
duriment, en dos mesos se
consegueixen amb les *Pil-
loras Circasianas* del doc-
tor Ferd. Brun.

Vint anys d'èxit constitueixen sa
millor propaganda. — 6 pessetes
l'ampolleta. — Alsina, Passatge del
Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver,
Hospital, 2, y demés Centres d' Espe-
cialitat.

¡DELIRIUM TREMENS!

1.ª tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

**DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"**

—Ell diu que li vares donar cabres.
—No, senyora, que les hi vaig vendre.